

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/78/2024
Identifikačné číslo spisu:	8320010410
Dátum vydania rozhodnutia:	11.03.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:8320010410.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Emila Klemaníča na neverejnom zasadnutí konanom 11. marca 2026 v Bratislave v trestnej veci obvineného G. S., o dovolaní menovaného podanom proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5To/25/2023, zo 7. mája 2024

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného G. S. o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného Humenné, sp. zn. 2T/49/2020, z 28. júna 2023 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5To/25/2023, zo 7. mája 2024 bol obvinený G. S. uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona účinného do 30. apríla 2022 s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom vo výrokovej časti rozsudku okresného súdu.

Za to bol obvinenému G.J. S. podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 3 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona a § 39 ods. 1 Trestného zákona, s prihliadnutím na § 36 písm. d), písm. j) Trestného zákona a § 37 písm. h) Trestného zákona uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov, pričom podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona ho súd na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia. Podľa § 60 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného zákona mu tiež uložil trest prepadnutia vecí - 1 ks mobilný telefón zn. iPhone s príslušenstvom bielej farby v modrom puzdre, 1 ks digitálna váha zn. Pro scale PX100, 1ks digitálna váha zn. USA WEIGH - Professional digital scale v.č. XXXXX v čiernom puzdre a finančné prostriedky vo výške 350,- eur. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste týkajúci sa obvineného, v trestnom rozkaze Okresného súdu Humenné, sp. zn. 3T/20/2023, z 28. marca 2023, právoplatnom 12. apríla 2023, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Proti rozsudku krajského súdu podal obvinený prostredníctvom obhajcu dovolanie s poukazom na

dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku [zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu], podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku [bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa] a podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť].

Obvinený v dovolaní v podstate namietal nasledovné:

„Krajský súd v Prešove, rozhodnutím sp. zn. 5To/25/2023 rozhodol 07.05.2024 podľa trestného zákona v znení účinnom do 30.04.2022. V Zbierke zákonov pod. č. 41/2024 Z. z s účinnosťou od 11.3.2024 bolo uverejnené uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. PL. ÚS 3/2024-112 z 28. februára 2024. V zmysle daného uznesenia ústavný súd pozastavil účinnosť čl. I, čl. II bodu 39, čl. II bodu 134 v časti týkajúcej sa § 567t ods. 4 a čl. XVII zákona z 8. februára 2024, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony. [...] Bolo povinnosťou Krajského súdu v Prešove prerušiť trestné stíhanie odsúdeného z dôvodu, že ústavný súd pozastavil účinnosť právneho predpisu alebo jeho časti, ktorého použitie bolo rozhodujúce pre konanie alebo rozhodnutie vo veci samej.

Odsúdenému sa v zmysle obžaloby kládlo za vinu, spáchanie skutku podľa 172 ods. 1 písm. c), písm. d) a ods. 2 písm. c) s poukazom na § 138 písm. b) a j). V zmysle vyššie uvedenej právnej úpravy, ktorej účinnosť bola pozastavená by došlo k výraznej zmene právnej kvalifikácie oproti súčasnej právnej kvalifikácie, a to predovšetkým z dôvodu zmeny skutkovej podstaty trestného činu podľa § 173 Trestného zákona a trestnej sadzby za daný skutok, a to všetko výlučne v prospech obžalovaného. Taktiež v záujme úplnosti udávame, že pre posúdenie splnenie podmienok podľa § 228 ods. 2 písm. e) je rozhodujúce to, že ústavný súd vydal uznesenie ktorým pozastavil účinnosť zákona. Je irelevantné v danom prípade to, či došlo k pozastaveniu účinnosti predpisu, ktorý ešte nebol účinný alebo bol účinný nakoľko konzekvenciou uznesenia o pozastavení je pozastavenie účinnosti zákona bez ohľadu na to koľko minút, dní bol účinný. Dňa 06.08.2024 nadobudli účinnosť novely 214/2024 Z.z., 40/2024 Z.z. ktoré novelizovali znenie zák. č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon. Povedané ináč ak by Krajský súd počkal s rozhodnutím v odvolacom konaní ale ak by Ústavný súd SR rozhodol skôr odsúdený by musel byť súdený podľa právnej úpravy v zmysle ktorej by mal nižší trest. V zmysle právnej istoty je neakceptovateľné aby takýto náhodný prvok rozhodol o výške trestu. Práve na daný účel slúži inštitút prerušenia trestného stíhania aby sa nestalo že dôjde k prísnejšiemu odsúdeniu skutkovo rovnakých prípadov len z dôvodu, že o jednom prípade bolo rozhodnuté skôr.

V prejednávaní veci je potrebné upozorniť na časový rozmer predmetu ochrany zásady zákonnosti vyjadrenú v článku 49 ods. 1 Charty resp. čl. 50 ods. 6 ústavy SR. V tomto smere už znenie článku 49 ods. 1 tretej vety Charty jasne naznačuje, že uvedená zásada súvisí aj s časom po spáchaní trestného činu. Tretia veta upravuje retroaktívne uplatnenie priaznivejšieho trestu: *lex mitior*. [...] Zmenu právnej úpravy aj poukazom na znenie článku 49 ods. 1 tretej vety Charty treba chápať tak, že pojem „miernejší trest“, nemožno chápať v tom zmysle, že sa týka len a výlučne prísnosti trestu. Treba ho chápať tak, že zahŕňa prinajmenšom jeden zo znakov skutkovej podstaty trestného činu, a to z jednoduchého dôvodu: pokiaľ je po spáchaní trestného činu prijatý nový zákon, ktorý mení vymedzenie trestného činu v prospech obžalovaného, znamenalo by to, že jeho skutok by už (vôbec) nebol trestný. Pokiaľ by už nebol trestný, znamenalo by to, že nemožno uložiť trest. Nijaký trest je určite miernejší trest. Bolo by jednoducho nelogické nástojiť za takých okolností na tom, že nový zákon z technického hľadiska priamo neupravuje „tresty“. [...] Potrebu aplikovať miernejší zákon si uvedomil aj Krajský súd v Prešove ktorý s poukazom na časti neúčinného znenia zákona (s. 12 rozsudku), ktoré malo pozastavenú účinnosť v tom čase znižoval trest odňatia slobody. Podstatu skutku tvorí konanie obžalovaného s následkom tohto konania, ktorý je relevantný z pohľadu trestného práva hmotného. Popis skutku uvedený v skutkovej vete musí byť uvedený tak, aby jednotlivé jeho časti zodpovedali znakom skutkovej podstaty trestného činu, za ktorý bol obžalovaný uznaný za vinného. O takýto prípad však nejde, pokiaľ uvedená skutková veta neobsahuje úplný popis skutočností rozhodných pre naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu. [...] Vzhľadom na legálnu definíciu pojmu pokračovací trestný čin je evidentné, že skutok ktorým uznal obžalovaného súd za vinného naplnia všetky jeho atribúty: páchanie toho istého trestného činu, čiastkové útoky toho istého páchatela spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe ich

páchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotlivci zámer predávať/ dávať / kupovať marihuanu. Za tejto situácie, kedy nie je pochýb o tom, že skutok je pokračovacím trestným činom skladajúcim sa z niekoľkých čiastkových útokov, skutok ale nie je v súlade so zákonom v skutkovej vete opísaný. [...] V obžalobe však neboli jednotlivé čiastkové útoky - predaj marihuany konkrétne opísané, ale boli opísané iba veľmi okrajovo, bez možnosti prieskumu každého čiastkového útoku trestného činu, a to napriek tomu, že podľa § 10 ods. 15 Trestného poriadku skutkom sa rozumie aj čiastkový útok pokračovacieho trestného činu, ak nie je výslovne ustanovené inak. [...] Každý predaj alebo darovanie marihuany každému zo „svedkov“ teda musí byť opísaný tak, ako samostatný skutok, čo však v obžalobe a v skutkovej vete rozsudku absentuje. Nie je uvedené kedy, kde, koľko marihuany v akej kvalite mal odsúdený dať/predať jednotlivým svedkom.

Osobitne ku naplneniu kvalifikačného pojmu “ po dlhší čas ” [...] Zo skutkovej vety rozsudku Okresného súdu v Humennom, vyplýva, že vo vzťahu k definovaniu začiatku doby páchania súd používajú výlučne všeobecné vymedzenie, napr. v období leta 2019; v období od leta 2018; od presne nezistenej doby v roku 2018. Nie je preto možné zo skutkovej vety presne vymedziť obdobie páchania skutku, nakoľko súdov vymedzené obdobie je začiatku ale aj konca páchania činnosti je neurčité. Skutková veta musí s dostatočnou obsahovou určitosťou vyjadrovať všetky skutkové okolnosti, ktoré sú kvalifikačným momentom použitej právnej kvalifikácie. Taktiež je potrebné upozorniť, že súd opomenul zistenie, že časť čiastkových útokov Odsúdený spáchal ako mladistvý. Odsúdený nadobudol plnoletosť dňa 25.10.2018 kedy podľa skutkovej mal spáchať časť svojej trestnej činnosti v dôsledku čoho mali byť aplikované ustanovenia podľa 4 hlavy trestného zákona. Uvedené súd žiadnym spôsobom nezohľadnil. Okresný súd vyhodnotil iba skutočnosť po dovŕšení plnoletosti kedy danú okolnosť vyhodnotil ako poľahčujúcu okolnosť. Taktiež je potrebné rešpektovať závery ohľadom naplnenia kvalitatívneho kritéria vyjadreného v zjednocujúcom stanovisku trestného kolégia Najvyššieho súdu SR z 05.04.2016 sp. zn. Tpj 88/2015 (R 35/2016) [...] Znalecký posudok nikdy neriešil otázku, aká koncentrácia THC je spôsobilá vyvolať návyk a psychickú a fyzickú závislosť ľudí charakterizovanú v § 2 ods. 1 Zákona o omamných látkach tak, ako to predpisuje zjednocujúce stanovisko R 35/2016. Posudok len konštatuje, že KEÚ PZ považuje za bežnú jednotlivú dávku 10-30 mg THC. Teda podľa vyššie zmieneného zjednocujúceho stanoviska R 35/2016, iba samotná schopnosť ovplyvniť psychiku človeka nestačí na to, aby bolo možné uplatniť § 172 Trestného zákona. Naplnenie objektívnej stránky skutkovej podstaty tohto trestného činu vyžaduje, aby boli splnené všetky definičné znaky pojmu omamná látka, tak ako sú uvedené v § 2 ods. 1 Zákona o omamných látkach, konkrétne zmes musí obsahovať THC v koncentrácii, ktorá „vyvoláva návyk, psychickú a fyzickú závislosť charakterizovanú zmenami správania sa so závažnými zdravotnými a psychosociálnymi následkami“. Výsvetlenia, prečo práve 10-30 mg THC naplnia kvalitatívne kritériá uvedené v § 2 ods. 1 Zákona o omamných látkach, t. j. prečo práve táto hraničná koncentrácia, v jednorazovej dávke vyvoláva návyk a psychickú a fyzickú závislosť charakterizovanú zmenami správania sa so závažnými zdravotnými a psychosociálnymi následkami, neponúka ani súd. [...] Osobitne upozorňujeme, že skúmanie toho, či návyková látka je spôsobilá vyvolať návyk, je mimo vecný záber KEÚ PZ, ktorý nemá kompetenciu sa k tomu vyjadrovať. Uvedené malo byť predmetom psychiatrického posudku. Uvedené sa tak premietlo aj do nesprávneho právneho záveru, že súdom ustálené množstvo účinnej látky je spôsobilé vyvolať návyk a psychickú a fyzickú závislosť charakterizovanú zmenami správania sa so závažnými zdravotnými a psychosociálnymi následkami.

Nesprávne právne posúdenie zisteného skutku sa prenieslo aj do porušenia práva na obhajobu. Je nutné zdôrazniť, že skutkové vymedzenie trestnej činnosti obvineného nie je vyšpecifikované konkrétne, ale iba všeobecne bez toho, aby boli identifikované náležitosti skutkovej podstaty. Pričom v danom prípade absentujú konkrétne okolnosti, za ktorých ku skutku malo dôjsť tak, aby ich nebolo možné vzájomne zameniť vrátane špecifikácie spôsobeného následku. V súdnej praxi je všeobecne rešpektované to, že absencia skutkového vymedzenia napríklad každého čiastkového útoku pokračovacieho trestného činu, sa považuje za závažnú procesnú chybu a zároveň aj závažné porušenie práva na obhajobu obvineného (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 6 Tdo 49/20419 zo dňa 02.07.2020), preto je možné absenciu popisu skutku, resp. jeho popis za použitia výlučne právnych pojmov chápať ako závažné porušenie práva na obhajobu. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku odsúdený vníma naplnenie daného dovolacieho dôvodu aj cez zásadné porušenia práva účastníka konania na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. [...] Asi

najmarkantnejšie sa pochybenie súdov v rámci odôvodnenia prejavilo v tom, že absentuje zdôvodnenie toho prečo súd nepostupoval podľa § 283 ods. 1 Trestného poriadku. Uvedený postup kedy súd prihladne iba na zmenu trestnej sadzby je mimoriadne zmätočný. Je potrebné upozorniť že novela 40/2024 Z.z., nemení len trestné sadzby, tak ako uvádza Krajský súd. Osobitne je potrebné upozorniť, že zákonodarca pri obchodovaní podľa § 172 Trestného zákona upúšťa od koncepcie fikcie rozsahu, ktorá sa v aplikačnej praxi často používala. Zákonodarca preto spresnil hmotnoprávne vymedzenie skutku aby sa zamedzilo aplikačnej praxi, ktorá tolerovala určovanie rozsahu činu tzv. z počutia (bez záchyty).“

Obvinený G.V. S. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok odvolacieho súdu a prikázal odvolaciemu súdu aby vec znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor, ktorý uviedol v podstate nasledovné:

„Okresná prokuratúra Humenné sa nestotožňuje s dôvodmi dovolania v zmysle ust. § 371 ods. 1 písm. h) Tr. poriadku, kedy bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol, uložený druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa, pretože Krajský súd v Prešove ako odvolací súd vo svojom rozsudku sp. zn. 5To/25/2023 zo 07.05.2024 na strane 10 až 11 dostatočne argumentačne zdôvodnil uloženie súhrnného trestu odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov nepodmienečne aj s ohľadom na pozastavenú účinnosť prijatého zákona č. 40/2024 Z.z. na ktoré odôvodnenie v podrobnostiach odkazujem a s ktorým sa prokuratúra v celom rozsahu stotožňuje. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že uložený trest v dôsledku prijatej avšak neúčinnnej novely Tr. zákona bol v konečnom dôsledku iba na prospech obžalovaného a ktorému bol uložený miernejší trest odňatia slobody.

Vo vzťahu k druhému dovolaciemu dôvodu uvedenom v ust. § 371 ods. 1 písm. i) Tr. poriadku a argumentácii odsúdeného uvádzam, že predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. poriadku môže byť len nesprávne právne posúdenie ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy nie samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť [...] v predmetnej trestnej veci sa Krajský súd v Prešove ako odvolací súd plne stotožnil so záverom Okresného súdu v Humennom, ktorý podľa odvolacieho súdu plne zodpovedá výsledkom vykonaného dokazovania a teda, že skutok spáchal ods. G. S. na skutkovom základe, ako je v nich uvedený, pričom o tomto závere nie sú žiadne pochybnosti, pretože tieto skutkové závery sú presvedčivé a vychádzajú z konkrétnych vykonaných dôkazov, ktoré vo svojom súhrne jednoznačne usvedčili už ods. G.T. S. zo spáchania tohto skutku.

K ostatnému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku uvádzam, že za porušenie práva na obhajobu nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. poriadku o tom, že určité skutkové okolnosti považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, pretože by to odporovalo viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ust. § 371 ods. 1 písm. i) Tr. poriadku, ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.“

Prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, resp. zamietol podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) skúmal procesné podmienky na podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], osobou oprávnenou na podanie dovolania [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), podané dovolanie spĺňa obligatórne náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku nie sú splnené.

Dovolací súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom

poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie. Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inšancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie odvolanie“.

Najvyšší súd pripomína, že v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania v ňom uvedených v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku (R 120/2012-I). Z uvedeného je preto potrebné vyvodiť, a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca v mene obvineného, že najvyšší súd je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti, nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku).

V prípade výskytu formálne nesprávne označených dovolacích námietok sa aplikuje tzv. princíp viazanosti dovolacími námietkami (a nie ich konkrétnym formálnym označením tak, aby tieto presne a jasne zodpovedali konkrétnemu dovolaciemu dôvodu, naplnenia ktorého sa domáha obvinený). Priamym „pretavením“ dotknutého princípu (R 120/2012) je tomu zodpovedajúca povinnosť dovolacieho súdu spočívajúca v tom, že dovolací súd skúma možnosť zaoberať sa takýmito námietkami z toho pohľadu, či z obsahového (materiálneho) hľadiska naplňujú niektorý z dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku. Dovolací súd preto posúdil podané dovolanie podľa obsahu a dospel k nasledovným záverom.

Z obsahu dovolania podaného obvineným je zrejmé, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku bol dovolateľom označený len formálne a jeho dikcií vo svojej podstate nezodpovedá žiadna z dovolateľových námietok. Je tomu tak z dôvodu, že podstatu dovolateľovej argumentácie formálne podradenej pod tento dovolací dôvod tvorí tvrdenie, že krajský súd mal po uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 3/2024, z 28. februára 2024, (ktorým bola pozastavená účinnosť čl. I, čl. II bodu 39, čl. II bodu 134 v časti týkajúcej sa § 567t ods. 4 a čl. XVII zákona z 8. februára 2024, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony), v súlade s § 318 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 228 ods. 2 písm. e) Trestného poriadku rozhodnúť o prerušení trestného stíhania obvineného, nakoľko Ústavný súd Slovenskej republiky pozastavil účinnosť zákona, ktorého použitie bolo pre rozhodnutie vo veci samej rozhodujúce.

Touto námietkou podľa dovolacieho súdu obvinený nenapáda, že mu bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, ale nesprávne použitie nepriaznivejšej právnej úpravy v rozpore s § 2 ods. 1 Trestného zákona. K tejto námietke dovolací súd z hľadiska správnosti formálno-právnej subsumpcie uvádza, že ustanovenie § 2 ods. 1 Trestného zákona je hmotnoprávnym ustanovením kogentnej povahy, ktorého nesprávna aplikácia môže vo vzťahu k výroku o treste naplniť atribúty výlučne dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, a teda nie dovolací dôvod vymedzený v § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku (k tomu porovnaj S 5/2011). Dovolací súd preto podradil námietku týkajúcu sa nesprávneho použitia iného hmotnoprávného ustanovenia, t. j. § 2 ods. 1 Trestného zákona, pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a v dovolaní nesprávne označeným dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku sa ďalej nezaoberal.

Pokiaľ ide o ďalšiu námietku obvineného ním podradenú pod § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorou napáda absenciu odôvodnenia v napadnutých súdnych rozhodnutiach vo vzťahu k otázke, z

akých dôvodov práve 10-30 mg THC napĺňa kvalitatívne kritériá uvedené v § 2 ods. 1 zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších právnych predpisov, najvyšší súd poznamenáva, že nedostatočnosť odôvodnenia súdneho rozhodnutia, resp. jeho nepreskúmateľnosť môže byť nedostatkom z hľadiska zachovania obvinenému garantovaných obhajobných práv. Najvyšší súd preto predmetnú námietku v súlade s § 385 ods. 1 Trestného poriadku podradil pod dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Jednou zo základných zásad trestného konania je zásada práva na obhajobu, vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Právo na obhajobu je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, v čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a tiež v čl. 6 ods. 3 písm. b), písm. c), písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení (príkladmo viď § 34 a nasl., pokiaľ ide o obvineného, resp. § 44 a nasl. Trestného poriadku, čo sa týka obhajcu a pod.), ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva na obhajobu, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Napokon, aj zo samotného gramatického znenia naposledy označeného ustanovenia Trestného poriadku jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod.

V úzkej spojitosti s právom na obhajobu treba vnímať aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia spočíva v troch nasledujúcich a vzájomne sa dopĺňajúcich rovinách:

- a) je korelátom práva účastníka konania prednášať návrhy, argumenty a námietky, aby na tieto dostal od súdu náležitú odpoveď,
- b) predstavuje jednu zo záruk, že „výkon spravodlivosti“ (justice in procedural effect, resp. justice in action) nie je arbitrárny (svojvoľný), nepriehľadný a že rozhodovanie verejnej moci je kontrolované verejnosťou,
- c) vytvára predpoklad pre účinné uplatnenie opravných prostriedkov, ktoré má strana konania k dispozícii.

Výrok rozhodnutia sám o sebe nestačí na to, aby naplnil požiadavku spravodlivého procesu, pretože z pohľadu obvineného je potrebné, aby bolo zrejmé, akými úvahami sa súd riadil, ako sa vysporiadal s dôkazmi a ktorá argumentácia bola pre súd presvedčivejšia a tvorí základ jeho rozhodnutia. Preto musí byť daný výrok náležite odôvodnený. Sprostredkovaným výsledkom je následne možnosť obvineného skontrolovať, ako sa súd vysporiadal s jeho argumentáciou a dôkazmi, čím získa obraz o výkone spravodlivosti, v jej mene (Tatishvili v. Rusko). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia sa musí vysporiadať s relevantnými právnymi a skutkovými otázkami, ako aj argumentami obvineného, ktoré sú podstatného právneho významu.

Najvyšší súd ďalej poznamenáva, že napriek nespornému významu práva na riadne odôvodnenie

súdneho rozhodnutia, nejde o právo absolútne. Povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie nemožno interpretovať v tom zmysle, že by zahŕňalo podrobnú odpoveď na každý argument strany konania (Van de Hurk v. Holandsko, resp. Ruiz Torija v. Španielsko). Podstatou práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia je povinnosť súdu vyhodnotiť a v odôvodnení rozhodnutia zareagovať na hlavné námietky účastníka konania (Donadze v. Gruzínsko) a riadne posúdiť tvrdenia, argumenty a dôkazy predložené stranou konania (opätovne viď. napr. Van de Hurk v. Holandsko). Na podklade takéhoto postupu súdu je následne možné kvalifikovaným spôsobom posúdiť, či bolo konanie ako celok spravodlivé.

Z podaného dovolania je zrejmé, že dovolateľ v súvislosti s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu namietal jeho nedostatočnosť predovšetkým s poukazom na skutočnosť, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí nevysvetlil, z akých dôvodov po pozastavení účinnosti novely Trestného zákona zákonom č. 40/2024 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ďalej len „novela Trestného zákona“) Ústavným súdom Slovenskej republiky neprerušil trestné stíhanie obvineného v súlade s § 318 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 228 ods. 2 písm. e) Trestného poriadku.

Berúc do úvahy prezentované námietky obvineného najvyšší súd nahliadol do predloženého spisového materiálu a zistil, že obvinený prerušenie trestného stíhania v priebehu odvolacieho konania nenavrhol a žiadny argument smerujúci k spochybneniu správnosti použitej verzie Trestného zákona do rozhodnutia odvolacieho súdu nepredložil.

Dovolací súd v nadväznosti na uvedené nepovažuje za porušenie práva obvineného na obhajobu v kontexte namietaného nedostatočného odôvodnenia súdneho rozhodnutia, pokiaľ sa odvolací súd explicitne nevyjadril k možnosti aplikácie ustanovení § 318 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 228 ods. 2 písm. e) Trestného poriadku. Vzhľadom na výrokovú časť napadnutého rozsudku je totižto dostatočne zrejmé, že odvolací súd nepovažoval za svoju zákonnú povinnosť čakať na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci samej. Najvyšší súd zastáva názor, že vymedzenie konkrétnejších a podrobnejších právnych úvah v odôvodnení napadnutého rozsudku nebolo pre naplnenie požiadavky na riadne odôvodnenie rozhodnutia (ako korelátu práva účastníka konania prednášať návrhy, argumenty a námietky) v predloženej veci potrebné najmä s poukazom na nedostatočnú (prakticky žiadnu) procesnú aktivitu obvineného v priebehu odvolacieho konania.

Za takejto situácie z hľadiska zachovania práva obvineného na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia plne postačujú odvolacím súdom poskytnuté súvisiace právne úvahy (uvedené konkrétne na str. 10 a 11 napadnutého rozsudku), z ktorých je identifikovateľný jasný postoj odvolacieho súdu k možnosti použitia novely Trestného zákona. Najvyšší súd len v krátkosti a bez toho, aby na tomto mieste hodnotil správnosť týchto záverov parafrázuje, že odvolací súd o vine a treste obvineného nerozhodol podľa novely Trestného zákona, keďže do času rozhodovania táto novela nevstúpila do účinnosti. Napriek tomu však na predmetnú novelu Trestného zákona v prospech obvineného prihliadol pri rozhodovaní o treste, keď použitie § 39 ods. 1 Trestného zákona odôvodnil práve pozastavenou účinnosťou (priaznivejšej) novely Trestného zákona.

Pokiaľ ide o ďalšiu námietku obvineného, podľa ktorej sa konajúce súdy v odôvodnení napadnutých rozsudkov nedostatočne vysporiadali s otázkou, z akých dôvodov práve 10-30 mg THC napĺňa kvalitatívne kritériá uvedené v § 2 ods. 1 zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších právnych predpisov, najvyšší súd dáva do pozornosti, že z predloženého spisovaného materiálu je zrejmé, že táto okolnosť bola obvinenému známa už po rozsudku súdu prvého stupňa, pričom nevysporiadanie sa s touto otázkou v podanom odvolaní, ako ani v priebehu ďalšieho konania pred krajským súdom nijakým spôsobom nenamietal a túto otázku nenastolil (porovnaj č. l. 1158 a nasl. súdneho spisu).

Podľa § 371 ods. 4 Trestného poriadku dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti. Podnet podľa

odseku 3 nemožno použiť na podanie dovolania, ak ho podala osoba uvedená v § 369 ods. 2 alebo 5, namietaná okolnosť bola tejto osobe známa už v pôvodnom konaní a nebola namietaná najneskôr v konaní pred odvolacím súdom.

Zohľadňujúc vyššie uvedené najvyšší súd konštatuje, že dovolateľ prvýkrát až v dovolaní namietala okolnosť, ktorá bola (objektívne) skôr zistiteľná z obsahu spisového materiálu, ako aj z rozsudku súdu prvého stupňa, a preto zákonná podmienka uplatnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku uvedená v prvej vete § 371 ods. 4 Trestného poriadku nie je v prípade tejto jeho námietky naplnená. Rovnako sa pre úplnosť žiada dodať, že v súlade s ustálenou súdnou praxou neprichádza do úvahy ani obídienie tejto podmienky, s odkazom na to, že podľa § 317 ods. 1 veta druhá Trestného poriadku mal na v dovolaní (prvýkrát) namietanú okolnosť ex offio prihliadnuť odvolací súd a odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa v tomto smere z vlastnej iniciatívy doplniť.

Dovolací súd s poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti uzatvára, že argumentácia obvineného vzťahujúca sa k dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zjavne nie je dôvodná.

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať, ani meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie posúdenie trestnosti činu a tiež uloženie trestu v rozpore s § 2 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 Trestného zákona - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), nesprávne použitie nepriaznivejšej právnej úpravy (§ 2 ods. 1 Trestného zákona), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 a nasl. Trestného zákona) a pod..

Podľa § 2 ods. 1 Trestného zákona trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesení rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatelia priaznivejší.

Podľa čl. 49 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie nikoho nemožno odsúdiť za konanie alebo opomenutie, ktoré v čase, keď bolo spáchané, nebolo podľa vnútroštátneho alebo medzinárodného práva trestným činom. Takisto nesmie byť uložený trest prísnejší, než aký bolo možné uložiť v čase spáchania trestného činu. Ak po spáchaní trestného činu zákon ustanovuje miernejší trest, uloží sa tento trest.

Najvyšší súd poznamenáva, že podľa ustálenej súdnej praxe priaznivejšia právna úprava sa v zmysle § 2 ods. 1 Trestného zákona uplatní len vtedy, ak nadobudne účinnosť pred právoplatnosťou napadnutého rozhodnutia o vine a treste, teda nie po právoplatnom rozhodnutí vo veci samej (k tomu porovnaj

rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Scoppola proti Taliansku (č. 2) z 17. septembra 2009 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky R 17/2007). Zmena právnej úpravy v prospech obvineného po nadobudnutí právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku nezakladá žiadne porušenie zákona, ani naplnenie žiadneho z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Ak by bol dovolací súd povinný prihliadať na akúkoľvek zmenu právnej úpravy po právoplatnosti rozhodnutia súdu, vzniklo by riziko kontinuálneho cyklu rozhodovania, ktoré by narušilo princíp právnej istoty.

Dovolací súd sumarizuje, že namietané neprerušenie trestného stíhania podľa § 318 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 228 ods. 2 písm. e) Trestného poriadku má v predloženej trestnej veci zásadný význam, nakoľko tento procesný postup odvolacieho súdu má priamy dopad na to, na základe akej právnej úpravy Trestného zákona konajúce súdy obvineného uznali za vinného a aký trest mu uložili. Z týchto dôvodov dovolací súd považoval za potrebné sa v tomto rozhodnutí vyjadriť aj k dovolateľom nastolenej otázke, či možno konštatovať, že odvolací súd odmietnutím aplikácie § 318 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 228 ods. 2 písm. e) Trestného poriadku v trestnej veci dovolateľa zmaril rozhodnutie v prospech obvineného na základe priaznivejšej právnej úpravy Trestného zákona účinnnej od 6. augusta 2024 (§ 2 ods. 1 Trestného zákona).

Podľa § 228 ods. 2 písm. e) Trestného poriadku policajt preruší trestné stíhanie, ak ústavný súd alebo Súdny dvor Európskej únie pozastaví účinnosť právneho predpisu alebo jeho časti, ktorého použitie je rozhodujúce pre konanie alebo rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 283 ods. 1 Trestného poriadku súd preruší trestné stíhanie, ak zistí na hlavnom pojednávaní, že je tu niektorá z okolností uvedených v § 228 ods. 2, § 241 ods. 3 alebo § 244 ods. 4, alebo môže prerušiť trestné stíhanie, ak na hlavnom pojednávaní zistí, že je tu niektorá z okolností uvedených v § 228 ods. 3.

Podľa § 283 ods. 5 Trestného poriadku súd preruší trestné stíhanie aj vtedy, ak sa domnieva, že všeobecne záväzný právny predpis nižšej právnej sily, ktorého použitie je v danej trestnej veci rozhodujúce pre rozhodovanie o vine a treste, je v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou, a podá návrh na začatie konania pred ústavným súdom. Nález ústavného súdu je pre súd záväzný.

Podľa § 318 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preruší trestné stíhanie, ak v odvolacom konaní vyjde najavo, že po vyhlásení napadnutého rozsudku nastala niektorá z okolností uvedených v § 228 ods. 2, § 241 ods. 3, § 244 ods. 4 alebo § 283 ods. 5 alebo ak nemožno obžalovanému doručiť predvolanie na verejné zasadnutie odvolacieho súdu.

Prerušenie trestného stíhania možno charakterizovať ako predbežné rozhodnutie orgánov trestného konania, ktorého podkladom sú najmä faktické, avšak aj právne [§ 228 ods. 2 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku] prekážky vedenia trestného stíhania (pozri napr. Čentéš, J., Kurilovská, L., Burda, E., a kol. Trestný poriadok II. Komentár., Bratislava : C. H. Beck, 2021, s. 250). V zmysle uvedeného je potom signifikantné, že vo vzťahu k otázke súladnosti právneho predpisu (jeho časti) s Ústavou Slovenskej republiky či právom Európskej únie umožňuje Trestný poriadok prerušenie trestného stíhania, avšak za vopred vymedzených podmienok a zásadne v dvoch situáciách. Ako všeobecnú podmienku prerušenia trestného stíhania je potrebné zdôrazniť, že musí existovať právny predpis, ktorý pred rozhodnutím o prerušení nadobudol platnosť a účinnosť.

V prvej situácii [§ 283 ods. 1 Trestného poriadku, resp. § 318 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na § 228 ods. 2 písm. e) Trestného poriadku] súd nemôže rozhodnúť, pretože nemá k dispozícii potrebnú právnu normu, z dôvodu že jej účinnosť bola pozastavená Ústavným súdom Slovenskej republiky alebo Súdny dvorom Európskej únie, pričom použitie tejto normy je rozhodujúce pre konanie alebo rozhodnutie vo veci samej. V druhej situácii (§ 283 ods. 5 Trestného poriadku) má súd k dispozícii potrebnú právnu normu, ktorej použitie je rozhodujúce pre konanie alebo rozhodnutie vo veci samej, avšak použiť ju nechce, pretože sa domnieva, že daná norma je v rozpore so všeobecne záväzným

právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou, a podá návrh na začatie konania pred ústavným súdom a zároveň z tohto dôvodu podá príslušný návrh na začatie konania pred ústavným súdom. Logicky potom musí s aplikáciou spornej normy počkať na rozhodnutie ústavného súdu.

K prvej situácii, ktorej neuplatnenie je namietané v tomto dovolacom konaní, najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že v § 228 ods. 2 písm. e) Trestného poriadku nie je uvedený taký dôvod prerušenia trestného stíhania, ktorý by v predloženej trestnej veci odôvodňoval výrok rozhodnutia o prerušení trestného stíhania v zmysle § 318 ods. 1 Trestného poriadku. Je tomu tak z dôvodu, že obligatórne dôvody prerušenia trestného stíhania, vymenované v § 228 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku, sú tvorené či už faktickými alebo právnymi prekážkami, ktoré ak nastanú, objektívne súdu znemožňujú na určitý čas vo veci konať a rozhodnúť. Takouto právnou prekážkou by nepochybne bolo, ak by Ústavný súd Slovenskej republiky pozastavil účinnosť niektorého z ustanovení platného a účinného Trestného zákona, teda absentovalo by zákonné ustanovenie, podľa ktorého by mohol posúdiť trestnosť skutku popísaného v obžalobe a uložiť trest.

O takýto prípad však v predmetnej veci nejde, nakoľko Ústavný súd Slovenskej republiky svojim uznesením pozastavil účinnosť novely Trestného zákona, a to ešte pred tým, ako predmetná novela účinnosť skutočne nadobudla. Podľa schváleného znenia zákona mala novela Trestného zákona nadobudnúť účinnosť 15. marca 2024, pričom uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorým bola jej účinnosť pozastavená, bolo v Zbierke zákonov vyhlásené 11. marca 2024. Je tak zrejmé, že novela Trestného zákona v čase rozhodovania odvolacieho súdu nenadobudla účinnosť (z dôvodu pozastavenia jej účinnosti), a teda na predmetnú trestnú vec sa doposiaľ reálne nemohla vzťahovať. Z tohto dôvodu bolo jej použitie v predmetnej veci v čase rozhodovania odvolacieho súdu len v hypotetickej rovine, pričom jej použitie by prichádzalo do úvahy len v prípade, ak by Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil súlad v novele uvádzaných ustanovení aplikovateľných na predmetnú vec s Ústavou Slovenskej republiky pred rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej.

Jednotlivé dôvody prerušenia trestného stíhania, uvedené v § 228 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, sú konštruované tým spôsobom, že sa vzťahujú na situácie, ktoré keď nastanú, objektívne bránia či už orgánom činným v trestnom konaní alebo súdu na určitý čas vo veci konať alebo o nej rozhodnúť (napr. nemožnosť náležite objasniť vec pre neprítomnosť obvineného alebo svedka, nemožnosť postaviť obvineného pred súd pre ťažkú chorobu a ďalšie), a to až do odpadnutia danej prekážky. Ide teda o situácie, v ktorých sa na ceste k rozhodnutiu objaví prekážka, ktorú je potrebné najskôr odstrániť a až potom je možné po ceste k rozhodnutiu pokračovať a vo veci ďalej konať a rozhodnúť. V predmetnej veci však takáto prekážka nenastala, teda krajskému súdu pozastavenie účinnosti novely Trestného zákona, ktorá z dôvodu nenadobudnutia účinnosti na predmetnú trestnú vec v čase rozhodovania nikdy nebola aplikovateľná, reálne vo veci nebránilo rozhodnúť, nakoľko na vec bol v tom čase, bez akejkoľvek zmeny zákonom č. 40/2024 Z. z., aplikovateľný v tom čase platný a účinný Trestný zákon, a to vrátane jednotlivých skutkových podstát trestných činov, pre ktoré bola na obžalovaných podaná obžaloba. Odvolací súd preto v čase rozhodovania nemal „na ceste k rozhodnutiu“ žiadnu reálnu prekážku, na ktorej odstránenie by musel čakať a z tohto dôvodu prerušovať trestné stíhanie.

Inými slovami povedané, odvolací súd mal v čase rozhodovania k dispozícii platnú a účinnú normu, na základe ktorej mohol a mal v danej veci rozhodnúť, a teda nebola naplnená hypotéza ani dispozícia právnej normy uvedenej v § 318 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 228 ods. 2 písm. e) Trestného poriadku a v dôsledku toho neexistovala reálna objektívna právna prekážka, pre ktorú by odvolací súd nemohol vo veci rozhodnúť. Nemožno preto súhlasiť s názorom dovolateľa, že novela Trestného zákona v čase rozhodovania krajského súdu bola právnym predpisom, ktorého použitie je rozhodujúce pre konanie alebo rozhodnutie vo veci samej a že pozastavenie jej účinnosti bolo dôvodom na prerušenie trestného stíhania tak, ako to predpokladá § 228 ods. 2 písm. e) Trestného poriadku. Pozastavenie účinnosti v tom čase nikdy neúčinného právneho predpisu totiž nepredstavuje reálnu, ale iba hypotetickú právnu prekážku, ktorá však súdu nebránila v rozhodnutí vo veci (k vyššie uvedenej argumentácii porovnaj aj 2Tost/24/2024 a 1Tost/19/2024).

S poukazom na uvedené najvyšší súd uzatvára, že odvolací súd nepochybil, ak pred svojim rozhodnutím vo veci samej neprerušil trestné stíhanie v zmysle § 318 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 228 ods. 2 písm. e) Trestného poriadku a rozhodol rozsudkom bez toho, aby počkal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. PL. ÚS 3/2024. Z týchto dôvodov najvyšší súd nezistil ani pochybenie odvolacieho súdu pri aplikácii § 2 ods. 1 Trestného zákona, pričom dovoláciu námietku obvineného, podľa ktorého mali sudy v pôvodnom konaní rozhodnúť podľa Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024, považuje za nedôvodnú.

Zamerajúc sa na ďalší obsah podaného dovolania dovolateľ zjavne naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku vzhliada v nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a jeho právnej kvalifikácie podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona účinného do 30. apríla 2022 s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona s prihliadnutím na skutočnosť, že v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku neboli dostatočne vymedzené jednotlivé čiastkové útoky tvoriace v súhrne obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi, ktorý má podľa dovolateľa charakter pokračovacieho trestného činu.

Proces skúmania naplnenia obligatórnych a fakultatívnych znakov skutkovej podstaty trestného činu je z hľadiska myšlienkového postupu súdu a orgánov činných v trestnom konaní subsumpciou (alebo podradením) zisteného a ustáleného skutku pod príslušné zákonné ustanovenie všeobecnej a osobitnej časti Trestného zákona. Podradenie skutkových zistení pod konkrétne zákonné ustanovenia je otázkou právnou, a preto najvyšší súd konštatuje, že pokiaľ obvinený v dovolacom konaní napáda nedostatočné vymedzenie skutku pre jeho podradenie pod 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona účinného do 30. apríla 2022 s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona osobitne zdôrazňujúc nedostatočné vymedzenie kvalifikačnej okolnosti podľa § 172 ods. 1 písm. c) Trestného zákona účinného do 30. apríla 2022, jedná sa o otázku právnou (a nie skutkovú), ktorej nesprávne vyriešenie je spôsobilé vo svojej podstate naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

O výrokovej časti rozsudku súdu v trestnom konaní platí, že táto musí byť vždy založená na súlade medzi skutkovou vetou, právnou vetou a právnou kvalifikáciou. V prípade použitia osobitnej trestnej sadzby musí byť daný tiež súlad medzi skutkovou vetou a výrokom o treste. Za predpokladu, že medzi nimi tento súlad nie je, nemožno konštatovať správne právne posúdenie veci z dôvodu, že nemohlo dôjsť k vykonaniu správneho myšlienkového procesu subsumpcie (podradeniu) skutkového stavu pod právnou normu. Nesúlad medzi skutkovou vetou, právnou vetou a právnou kvalifikáciou, resp. výrokom o treste (v prípade použitia osobitnej trestnej sadzby) zakladá právnú vadu rozhodnutia súdu, ktorá môže, ale aj nemusí odôvodniť zrušenie právoplatného rozhodnutia v dovolacom konaní v závislosti od stupňa ovplyvnenia postavenia obvineného v tomto trestnom konaní v príčinnej súvislosti s identifikovanou právnou vadou (najmä s poukazom na § 371 ods. 5 Trestného poriadku).

Podľa § 163 ods. 3 Trestného poriadku výrok, ktorým sa obžalovaný uznáva za vinného alebo ktorým sa spod obžaloby oslobodzuje, musí presne označovať trestný čin, ktorého sa výrok týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením právnej kvalifikácie, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, prípadne aj s uvedením iných skutočností potrebných na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným, ako aj uvedením všetkých zákonných znakov vrátane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu.

Podľa stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. S 14/2019 uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2019 platí v súvislosti s § 163 ods. 3 Trestného poriadku nasledovné: „Odsudzujúci výrok o vine má jednak skutkovú časť (vetu), a jednak právnú časť, teda právnú vetu a právnú kvalifikáciu. Skutková veta odráža faktické okolnosti, ktoré sú právne relevantné z hľadiska základnej alebo kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu, teda kvalifikačne použitého ustanovenia osobitnej časti Trestného zákona.

Formulácia „uvedením všetkých zákonných znakov vrátane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu“ (§ 163 ods. 3 Trestného poriadku) znamená povinnosť uviesť vo výroku o vine odsudzujúceho rozsudku okrem skutkovej vety aj tzv. právnu vetu, vychádzajúcu zo znenia ustanovenia (ustanovení), použitého (použitých) na právnu kvalifikáciu činu, ktoré sú označené vo výroku o vine zákonným pomenovaním a číselným paragrafovým označením (s nimi je priamo spojená trestná sadzba trestu odňatia slobody). Do kategórie faktických okolností uvedených v predchádzajúcom odseku a tvoriacich súčasť skutkovej vety patria aj skutočnosti, ktoré podľa ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona vyvolávajú použitie osobitnej trestnej sadzby, namiesto použitia sadzby, ktorá je uvedená v kvalifikačne relevantnom ustanovení osobitnej časti Trestného zákona, resp. namiesto sadzby iného trestu než trestu odňatia slobody, ktorá z právnej kvalifikácie činu inak vyplýva (§ 47 ods. 2, § 61 ods. 4 a 5 Trestného zákona). Skutočnosti bez kvalifikačnej relevancie, vyvolávajúce použitie ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona, ktoré len upravuje hranice trestnej sadzby priradenej ku kvalifikačne použitému ustanoveniu osobitnej časti Trestného zákona (§ 38 ods. 3 až 6, § 41 ods. 2 samostatne alebo v spojení s § 42 ods. 1, § 61 ods. 3 a 6 Trestného zákona), nie sú súčasťou skutkovej vety výroku odsudzujúceho rozsudku. Dotknuté ustanovenia sa uvádzajú (označujú) vo výroku o treste v zmysle § 165 ods. 1 Trestného poriadku („s uvedením zákonných ustanovení, podľa ktorých bol trest uložený“).“ Skutková veta bola v napadnutom rozsudku okresného súdu ustálená v nasledovnom znení:

„si od presne nezistenej doby, najneskôr od leta roku 2018 neoprávnene kupoval, ako aj ináč neoprávnene zadovážoval, omamné a psychotropné látky, a to hlavne rastliny rodu Cannabis (konopa), ktoré sú v zmysle zákona NR SR č. 139/1998 Z.z. o omamných a psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradené do I. skupiny omamných látok, tieto v rôznych množstvách u seba, ako aj na iných miestach v mestách G., R. a ich blízkom okolí, neoprávnene prechovával a taktiež v okresoch G. a R. a ich okolí neoprávnene predával, ako aj ináč neoprávnene zadovážoval iným odberateľom, medzi nimi aj N. Č. z obce D., okr. R., ktorému v období leta 2019 predal rastliny rodu Cannabis (konopa) približne 5-krát, zväčša jednu až dve dávky za sumu 10,- eur alebo 20,- eur, a to na rôznych miestach ako v R., G. či H. T. X., okr. G., ďalej L.M. Y.O. z obce D., okr. R., ktorému v období od leta 2018 do mája 2019 predal rastliny rodu Cannabis (konopa) približne 11-krát, zväčša jednu dávku za sumu 10,- eur a to vždy v G. v blízkosti bydliska G. S., ako aj S. C. z obce S. T. X., okr. G., ktorému od presne nezistenej doby v roku 2018 až do leta 2019, v období jedného a pol roka, predával rastliny rodu Cannabis (konopa) približne 1 -krát týždenne, pričom jedna dávka bola za sumu 10,- eur, pričom niekedy mu G.T. S. predával rastliny rodu Cannabis (konope) v množstvách za 20,- eur alebo 50,- eur, a to na rôznych miestach v meste G., a to až do dňa 07.11.2019, kedy počas vykonania osobnej prehliadky a domovej prehliadky, okrem iných vecí dôležitých pre trestné konanie, vydal polícii tri kusy papierových skladačiek, v ktorých sa nachádzala rastlinná sušina, ktorej skúmaním bolo zistené, že sa jedná o sušené vrcholcovité časti rastliny konope (Cannabis) o celkovej hmotnosti 2,31 g (balené po 0,77 g, 0,78 g a 0,76 g) s priemerným 11,8 % obsahom THC (tetrahydrokanabinolu), z ktorého by bolo možné pripraviť najmenej 9 obvykle jednorazových dávok drogy, ktoré sú schopné ovplyvniť psychiku užívateľa, ďalej alobalovú skladačku, v ktorej sa nachádzala rastlinná sušina, ktorej skúmaním bolo zistené, že sa jedná o sušené vrcholcovité časti rastliny konope (Cannabis) o celkovej hmotnosti 0,30 g s priemerným 12,2 % obsahom THC (tetrahydrokanabinolu), z ktorého by bolo možné pripraviť najmenej jednu obvykle jednorazovú dávku drogy, ktorá je schopná ovplyvniť psychiku užívateľa, tiež 1 ks sklenenej zaváraninovej fľaše, v ktorej sa nachádzala rastlinná sušina, ktorej skúmaním bolo zistené, že sa jedná o sušené vrcholcovité časti rastliny konope (Cannabis) o celkovej hmotnosti 4,72 g s priemerným 18,3 % obsahom THC (tetrahydrokanabinolu), z ktorého by bolo možné pripraviť najmenej 29 obvykle jednorazových dávok drogy, ktoré sú schopné ovplyvniť psychiku užívateľa, ako aj kožené puzdro obsahujúce tri kusy papierových skladačiek, v ktorých sa nachádzala rastlinná sušina, ktorej skúmaním bolo zistené, že sa jedná o sušené vrcholcovité časti rastliny konope (Cannabis) o celkovej hmotnosti 2,28 g (balené po 0,72 g, 0,83 g a 0,73 g) s priemerným 12,7 % obsahom THC (tetrahydrokanabinolu), z ktorého by bolo možné pripraviť najmenej 10 obvykle jednorazových dávok drogy, ktoré sú schopné ovplyvniť psychiku užívateľa“.

Majúc na zreteli námietky dovolateľa sa dovolací súd najskôr zaoberal tým, či bolo nevyhnutné pre možnosť právnej kvalifikácie skutku ako trestného činu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi formulovať zistený

skutok v skutkovej vete takým spôsobom, aby boli všetky trestnoprávne relevantné konania obvineného podrobne rozdelené a popísané ako jednotlivé a samostatné čiastkové útoky pokračovacieho trestného činu.

K dovolateľom nastolenej právnej otázky najvyšší súd uvádza, že v predloženej veci nebolo nutné v skutkovej vete podrobne opisovať a rozlišovať jednotlivé konania obvineného spočívajúce v zadovážovaní si omamných látok a v ich následnom predaji konzumentom tak, ako sa to vyžaduje pri definovaní jednotlivých čiastkových útokov pokračovacieho trestného činu podľa § 122 ods. 10 Trestného zákona a podľa § 10 ods. 15 Trestného poriadku, nakoľko trestný čin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona účinného do 30. apríla 2022 nemá v trestnej veci obvineného charakter pokračovacieho trestného činu, ale trváceho trestného činu podľa § 122 ods. 12 Trestného zákona.

Podľa § 122 ods. 12 Trestného zákona za trváci trestný čin sa považuje vyvolanie a udržiavanie alebo len udržiavanie protiprávneho stavu; za trváci trestný čin sa nepovažuje trestný čin legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 a § 233a.

Podstatou trváceho trestného činu je vyvolanie a následné udržiavanie protiprávneho stavu počas určitého obdobia, pričom pre určitosť skutkovej vety sa nevyžaduje podrobné rozpísanie všetkých čiastkových konaní páchatel'a takéhoto trestného činu. Pre naplnenie dikcie § 163 ods. 3 Trestného poriadku postačuje dostatočne konkrétny opis vyvolania a následného udržiavania protiprávneho stavu počas určitého časového obdobia v skutkovej vete rozsudku. Obvineným napadnutá skutková veta odsudzujúceho rozsudku okresného súdu predmetné kritériá podľa dovolacieho súdu spĺňa. Najvyšší súd sa preto nestotožňuje s dovolateľom, že by na právne posúdenie skutku ako trestného činu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi bola potrebná podrobnejšia identifikácia jednotlivých čiastkových konaní obvineného.

Trestnoprávny postih páchatel'a trestnej činnosti za tzv. dílovanie drog nie je viazaný len na konečný predaj drog konzumentovi, ale na všetky konania páchatel'a smerujúce k distribúcii drog. Inými slovami pod z trestnoprávneho hľadiska relevantné tzv. dílovanie drog možno podradiť komplexný súbor viacerých činností distribútora alebo dílera drog, medzi ktoré patrí predovšetkým zadováženie si omamnej látky alebo psychotropnej látky (dovozom, vývozom, prevozom, kúpou, výmenou alebo iným spôsobom), držba takejto omamnej alebo psychotropnej látky (jej prechovávanie do ďalšej distribúcie alebo odovzdania konečnému konzumentovi), ako aj konečný predaj tejto látky ďalšiemu distribútorovi, dílerovi alebo priamo konzumentovi. Pokiaľ dôjde až k samotnému predaju drogy konzumentovi, odsúdenie páchatel'a za trestný čin podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona účinného do 30. apríla 2022 ho nepostihuje len za samotný predaj drogy, ale aj za všetky ďalšie trestnoprávne relevantné činnosti, ktoré samotnému predaju drogy konzumentovi z povahy veci museli predchádzať (porovnaj všetky činnosti vyjadrené v § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona účinného do 30. apríla 2022).

Vzhľadom na uvedené možno preto konštatovať, že napadnutým odsudzujúcim rozsudkom obvinený nebol trestnoprávne postihnutý len za samotný opakovaný predaj omamných látok konzumentovi (v zmysle ich odovzdania konzumentovi za odplatu), ale aj za ďalšie činnosti, ktoré museli nevyhnutne predchádzať predaju týchto omamných látok odberateľovi. Medzi tieto činnosti nevyhnutne muselo patriť opakované zadováženie si omamných látok a psychotropných látok za účelom ich ďalšieho predaja, ako aj držba týchto látok (ich prechovávanie) po dobu od ich zadováženia až po samotný predaj konzumentovi. Najvyšší súd pre úplnosť poznamenáva, že komplexný súbor viacerých činností obvineného súvisiacich s tzv. dílovaním drog vyplýva zo skutkovej vety aj bez toho, aby bolo potrebné všetky čiastkové konania obvineného osobitne zmieňovať, nakoľko minimálne činnosti uvedené v predchádzajúcom odseku sú nevyhnutnou podmienkou konečného predaja omamných alebo psychotropných látok.

V predloženej veci sa podľa najvyššieho súdu jednotlivé trestnoprávne relevantné konania obvineného v dotknutom období natoľko prelínajú, že vo svojej podstate tvoria pre účely trestného konania jeden súvislý a neprerušovaný časový úsek, počas ktorého si obvinený opakovane zadovážoval, prechovával a následne predával marihuanu konkrétnym odberateľom s jednotným zámerom dosiahnutia zisku distribúciou zadovážených omamných látok. Preto nič nebráni tomu, aby boli predmetné jednotlivé trestnoprávne relevantné konania obvineného posúdené a vymedzené ako jeden súvislý skutok (primerane uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Tdo/18/2024, z 26. marca 2024 a uznesenia Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 11Tdo/19/2015, z 21. marca 2015 alebo sp. zn. 5Tdo/801/2012, z 15. augusta 2012), následne právne kvalifikovaný ako trváci obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi. Takúto právnu kvalifikáciu umožňuje trváci charakter konania obvineného, ktoré spočívalo v jeho dlhodobých, opakovaných a prelínajúcich sa aktivitách smerujúcich k zabezpečeniu si omamných alebo psychotropných látok, ich držbe a následnému predaju odberateľom, pričom protiprávny stav bol vyvolaný momentom prvého zadováženia si omamnej látky za účelom jej ďalšej distribúcie konzumentovi a pretrvával až do posledného predaja omamných látok.

Dovolací súd sumarizuje, že pre stanovenú právnu kvalifikáciu zisteného skutku nebolo potrebné podrobnejšie opisovať jednotlivé trestnoprávne relevantné konania obvineného ako samostatné čiastkové útoky pokračovacieho trestného činu, nakoľko v predloženej veci sa nejedná o pokračovací trestný čin, ale ide o trváci trestný čin podľa § 122 ods. 12 Trestného zákona, pri ktorom sa podrobné rozdelenie skutkovej vety na jednotlivé čiastkové útoky (jednotlivé skutky v zmysle § 10 ods. 15 Trestného poriadku) nevyžaduje. Odvolací súd preto nepochybil, ak považoval zistený skutok za dostatočne vymedzený z hľadiska použitej právnej kvalifikácie.

Najvyšší súd dáva ďalej do pozornosti, že formulácia skutkovej vety je dostatočná na právne posúdenie zisteného skutku ako obzvlášť závažného zločinu podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty v zmysle § 172 ods. 2 písm. c) Trestného zákona účinného do 30. apríla 2022 s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona. Aj keď skutková veta nevymedzuje konkrétny dátum začiatku páchania trestného činu, na jej základe najmä s prihliadnutím na slovné vyjadrenie obdobia predaja marihuany vo vzťahu k S.D. C. (jeden a pol roka) so zarámčovaním začiatku do roku 2018 a konca do leta 2019, resp. s prihliadnutím na vyjadrenú frekvenciu predaja marihuany tomuto odberateľovi (približne 1x týždenne), možno udržateľne ustáliť, že obvinený vo vzťahu k jednému z odberateľov neoprávnene dával drogy po dlhší čas (vyše jedného roka). Najvyšší súd sa nestotožňuje s obvineným, že priznanie tejto prítiažujúcej okolnosti podmieňujúcej použitie kvalifikovanej skutkovej podstaty vyžaduje presnú konkretizáciu dátumu začiatku a konca dĺžky drogov, nakoľko aj bez na deň presných údajov možno z posudzovanej skutkovej vety odsudzujúceho rozsudku s dostatočnou mierou istoty potvrdiť, že páchanie trestného činu trvalo po dlhší čas.

Čo sa týka ďalšej námietky obvineného, podľa ktorej bolo potrebné zohľadniť, že časť trestnej činnosti spáchal ako mladistvý, najvyšší súd len v krátkosti pripomína, že pokiaľ páchatel spácha časť trestnej činnosti páchanej v rámci trvajúceho trestného činu ako mladistvý, avšak moment dokončenia trestného činu spadá do obdobia, keď už nebol mladistvým páchatelom, ale dospelým, celý trestný čin sa posudzuje podľa všeobecných zásad Trestného zákona týkajúcich sa dospelých páchatateľov, a nie podľa osobitných ustanovení Trestného zákona o stíhaní mladistvých (porovnaj 6Tdo/57/2018 a tiež Burda, E., Čentěš, J., Kolesár, J., Záhora, J. a kol. Trestný zákon. Všeobecná časť. Komentár. I. diel. 1. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2011. s. 762-763).

Napokon vo vzťahu k námietke dovolateľa, podľa ktorej konajúce súdy skutok nesprávne právne posúdili, keďže nesprávne vyhodnotili zaistenú koncentráciu účinnej látky z hľadiska zákonných požiadaviek upravených § 2 ods. 1 zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších právnych predpisov, uvádza dovolací súd nasledovné.

V zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, je dovolací súd viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižších stupňov, pričom nie je oprávnený

posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania skôr vo veci konajúce a rozhodujúce súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu. Preto platí, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové. Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Za skutkové námietky sa považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšieho stupňa. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je možné chápať ako druhú „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmanie rozhodnutí súdu nižšieho stupňa. V dovolacom konaní iniciovanom obvineným preto niet právne významného priestoru pre ďalšiu obhajobnú argumentáciu charakteru typického pre konanie pred súdom prvého stupňa, resp. pre odvolacie konanie.

Z napadnutých rozhodnutí súdov nižších stupňov vyplýva, že tieto na základe vykonaného dokazovania skutkovo ustálili, že obvineným vydané rastliny rodu Cannabis (konope) v zaistenom množstve a so zistenou koncentráciou účinnej látky (viď skutková veta rozsudku súdu prvého stupňa) napĺňajú všetky kritériá pre možnosť ich zaradenia do skupiny omamných látok v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších právnych predpisov a v zmysle nadväzujúcich ustanovení Trestného zákona. Predmetný záver súdov je z pohľadu dovolacieho súdu dostatočne vyjadrený odsudzujúcim výrokom súdu prvého stupňa.

K samotnému dovolateľom vyžadovanému prieskumu záveru súdov o dostatočnosti množstva účinnej látky z hľadiska schopnosti vydaných omamných látok vyvolať návyk a psychickú a fyzickú závislosť ľudí charakterizovanú zmenami správania sa so závažnými zdravotnými a psychosociálnymi následkami, resp. nadväzujúceho záveru o naplnení objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi, najvyšší súd podotýka, že na podklade takejto námietky dovolateľa je vylúčený prieskum správnosti právnej kvalifikácie skutku v dovolacom konaní, keďže dovolací súd nemôže dopĺňať, resp. „reinterperetovať“ alebo „modifikovať“ skutkové závery súdov nižších stupňov a na základe dovolateľom vyžadovanej modifikácie skutkového stavu následne opätovne posudzovať správnosť právnej kvalifikácie skutku.

Aj napriek tomu, že je zjavné, že konečným zámerom obvineného prostredníctvom uvedených námietok je spochybnenie právnej kvalifikácie zisteného skutku, spôsob akým sa dovolateľ v tejto časti dovolania snaží docieľiť prehodnotenie právneho posúdenia skutku (cez iné hodnotenie dôkazov) je v dovolacom konaní neprijateľný, nakoľko dovolací súd môže konštatovať nesprávne právne posúdenie skutku iba na podklade súdmi nižších stupňov prijatých skutkových záverov, ktorých správnosť a úplnosť nemôže v dovolacom konaní skúmať, resp. meniť [porovnaj § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku časť vety za bodkočiarkou]. Je potom logickým následkom, ak najvyšší súd dovolacie námietky - ktoré smerujú primárne k spochybneniu správnosti a úplnosti skutkových zistení, rozsahu dokazovania a hodnoteniu dôkazov a až sekundárne (následne) k spochybneniu správnosti právneho posúdenia skutku v dovolacom konaní modifikovaného skutku - označí v predmetnej veci ako stojace mimo uplatnený dovolací dôvod.

Naviac, takto formulované dovolacie námietky nemožno kvalifikovane podradiť ani pod akýkoľvek iný uplatniteľný dovolací dôvod, nakoľko sa nimi v súvislosti s ich obsahom v podstate nie je možné z právneho hľadiska zaoberať tak, aby bol dovolací prieskum aspoň okrajovo súladný s platnou a účinnou právnou úpravou (výnimkou je procesná situácia, keď je subjektom podávajúcim dovolanie minister

spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku).

Zohľadniac všetky skutočnosti uvedené v odôvodnení tohto uznesenia najvyšší súd uzatvára, že nezistil naplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Trestného poriadku (ani iných), a preto dovolanie obvineného G. S. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.